

адалие), Георгаки Чалооглу отъ Пловдивъ, Хаджи Иванчо Пенчовичъ отъ г. Русе, и двамата членове въ *Шурай Девлетъ* (Държавенъ съвѣтъ); Никола Михайловски отъ Елена, членъ отъ съвѣта при министерството на просвѣщението; Хаджи Никола Минчооглу отъ Търново, чиновникъ въ *зантието* (полицията); Д-ръ Христо Стамболски отъ Казанлъкъ, прѣподавателъ въ държавното медицинско училище; при това д-ръ Стоянъ Чомаковъ, Димитъръ Ив. Гешовъ и Стефанъ Камбуровъ като екзархийски съвѣтници; Никола Тѣпчилещовъ, Димитъръ Золотовичъ, Христо Караминковъ и други нѣкои като прѣдставители на българскитѣ въ Цариградъ търговци и еснафи; поканени бѣха още, освѣнъ 2—3 български вѣстникари, като П. Р. Славейковъ, Марко Д. Балабановъ, Ив. Найденовъ, и нѣкои други познати българи находещи се по онова врѣме въ Цариградъ било по работа, било просто и по неволя прѣдъ видъ на гоненията противъ тѣхъ въ роднитѣ имъ мѣста. Събранието се отвори отъ Екзарха при очевидно душевно вълнение у всички. Той обяви, че побуждението му да свика това извънредно събрание било, отъ една страна, възшествието сега на новъ господарь, отъ друга, извѣстното на всички положение на българския народъ. Главната цѣль на събранието, каза, е да се обсъди въпросътъ за единъ адресъ до новия господарь, както и какви постѣпки би трѣбало да станатъ, за да се помогне народу въ тия тежки за него врѣмена. Най-напрѣдъ съ голѣма прѣдпазливостъ, а послѣ съ растеща постепенно гражданска доблестъ размѣниха се разни мисли и се изразиха различни мнѣния едни по-прѣтеглени, други по-смѣли и по-рѣзки. Мнѣнието, което се намѣри за по-приемливо, бѣше да се състави единъ адресъ до новия Султанъ, въ който адресъ, слѣдъ обикновенитѣ честитявания за възшествието